

No. 17.

En ny Vise.

Ny bergenskt Spadserersang.

Mel. En Herremand saa rig og bold.

1. I Bergens skønne Norges Stad Jeg synes godt at
bo, Her lever jeg saa sorgfri, glad, Fornøiet i god Rod;
Naar blodt min „Helse“ den er god, Saa synger jeg med
fyrigt Mod: — Trallerallala! Trallerallala! Hurra! Hurra!
Hurra!

2. Om jeg har travelt i mit Kald, Saa jeg er stund-
dom Rjed, Om mine uforsigtig Fald Gjør Oversatte vred. —
Det skal dog ei slaa Modet ned, Jeg viser frem Taal-
modighed.

3. Om Ugen langsomt spinder hen, Dg tidt er moie-
fuld; Naar jeg erindrer Søndagen, Dg Vennen min saa
huld: Da vil det være altfor slemt Som ikke da skal blive
glenet.

4. Jeg Søndagsmorgen glad opstaar, Dg ta'r min
Alædning paa; Til Kirken hen, jeg ofte gaar, Dg tænker
da som saa: „Nu møder jeg min Hjertenskjar! Som før
af os afalet er.

V box 22:638

5. Vi nikker da hinanden til, — Som er paa Byens
Vis, Og stifter saa et hjærtligt Smil; Det er et godt Bevis:
At Kjærligheden staar ved Magt, Skjøndt om dens Lys er
stundom svagt.

6. Med sagte Trin og Stemme lav, Vi gaar fra
Kirken hjem; Saa stille da vi taler af, (Mens vi spadse-
rer frem) Hvor vi skal vandre siden ad, — Naar vi har
spist vor Middagsmad.

7. Vor vi da langt fra hvert sit Sted — (Som
ofte hænde kan) Saa iler vi med raske Fjed, Ja — sprang
— om det gik an. Jeg raaber ofte til min Ven: „O, vær
nu snar, og kom igjen!“

8. Fornøiet sætter vi os ned, Og spiser vort Maaltid,
Og siden gaar vi flux affted Til Samlingsstedet did. Der
møder vi da strax igjen Hinanden; om, og sød som Ven.

9. Med Smil mod Smil vi hilses saa: „Goddag,
goddag igjen!“ Saa agter vi en Tur at gaa, Hver med
sin hulde Ven. — Hvo tør vel frem og sige sligt: At
det ei er Fornøieligt?

10. Mens Solen høit paa Himlen staar, Og vi er
Byen nær Vi ved hinandens Side gaar; Men det er mit
Begjær: At jeg i Armen leder „Min,“ Saa lettes hvert
et Fodetrin!

11. Skøndt jeg mig vægrer ei der ved, Om jeg gaar
Arm i Arm: Naar det sker blodt af Kjærlighed, — Og den
er agte varm, Saa kan jeg frit gaa med min Ven —
Selv om det sker ved Middagen.

12. Thi Byens Mode er nu saa: At Hver spadserer
frit Med hvem som vil med Siden gaa, Og tale smukt og
blidt: Slet Ingen dette agter paa, Eiheller dette an kan
gaa.

13. Men kommer vi paa Landet hen (Hvor Føllet udannet
er) Og gaar i Armen med en Ven, Da blir de rent forfær,
Jeg maa da af dem rigtig le; De vil os næsten igennemse.

14. Paa Sligt jeg tidt forundres maa; Det ser ud som
de ei har seet et Menneske at gaa Frem paa en alfar Vej;
De skuer og de gaber saa, At Dinene kan Skade saa.

15. Du Byens Skik, saa nydelig, Du skrænker Ingen
ind Som vandre smukt og sømmelig, Og ikke lægger
Bind Paa — Skoierskab, med — Svirr og Drif, Fy! —
ubehagelig en Skik!

16. Endnu jeg ikke slutte vil om vores Spadsergang
Et Ord jeg endnu fører til, I Midten af min Sang.
Jeg synge vil af Hjertensfryd, Mit Bryst og Tunge giv
nu Lyd!

17. Hver Søndagsaften kan jeg ei Forglemme nogen
Tid, Da jeg tidt gaar paa Nygaardsvei Med Vennen min
saa blid; Ved Søndagsaftens Spadsergang Forsødes hele
Ugen lang!

18. Det hænder ogsaa ganske tidt Vi gaar i Floen op;
Der kan Enhver spadserer frit Om det sker i Galop. Om
hastig Gang jeg synes slet, Et stille Par er pent og net.

19. Og agter vi os længer hen I frift og godt „Hu-
mor“, Saa stilt jeg spørger til min Ven (ærbødig med
„Huner“) „Vil Du nu sætte derpaa Pris, Saa skal vi
gaa til Paradis?“

20. „Gaa hvor Du vil“ jeg faar til Svar Hos søde
Vennen min. Forenet gaar vi som et Par Der hen med
lette Trin. — Og falder Spiise i Begjær saa vederkvæger
vi os der.

21. Til Nøisomhedens grønne Rund Med glade Hjerter
gaar Vi mangen Søndagsaftenstund I Sommer, Høst og
Vaar; Der er saa godt at sidde ned, Og tale ømt om
Kjærlighed!

22. Gjenstanden for min Spadsergang Er ofte der at
gaa. Der sidder Vennen paa mit Fang, og jeg omarmet
saa Min Ven saa sødt i Ensomhed, — Foruden Frygt —
Undselighed.

23. Forenet med Elfskærdighed, vor Vi blir stundom
lang; Til Søtterne med lette Fjed Vi gaar med morsom
Gang Der kjober vi nyfiken Mad; Og sidder med tilfides
glad.

24. En „Kommekolde“ maa da til, Saa fremt den findes
der Den koste hvad den koste vil, Vi dette overbær Naar
blot vi to Forenede faar det vi er begjærende.

25. Naar vi da med forenet Sind Gaar hjem fra
Søtersted Saa klapper jeg min Ven paa Kind I Wartens
Ensomhed, Vi trykkes til hinandens Bryst Og favnes da
med hjærtlig Lyst.

26. Bekjendte træffer vi saa tidt, Især ved Byen nær,
De gratulerer os saa blidt Som Skik og Brug er her.
Vi To samtykker med et Smil, Og maa vel stundom tie stil.

27. Paa slige Veie ser vi og Forskjellige Slags Spøg,
Tildels i en affides Krog Der gjøres tidt Forsøg — Der
Mange skammer sig ei ved, — Om de begaar Begjærlighed!

28. Men, hvad er dette for en Nos, Om Uhydslystighed
Vil finde Sted imellem os Med sin Begjærlighed? Det er
kun Uerfrankelse, — Som lønnes tidt med Engstelse!

29. Et slet Selstøb vi følger ei, Om de tilbyder sig
At følge med os paa vor Bei Og taler sødelig; Dog vil
vi vende til dem Ryg, Og ene gaa saa stille, tryg.

30. Vi træffer ogsaa Folk iblandt, Ved mangt et Skjæn-
teri Som gjør sig bare op i Fandt — Ved Drif — og
Sværmeri! Sligt søger vi ret at undgaa, At vi godt fra
dem komme maa.

31. De sidder ofte Lag i Lag, Og klinker Glas paa
Glas Desværre! Mange Dag for Dag behager sligt Kalas.
Vi dette ei misunde paa; De vel sit Gode nyde maa.

32. Lad disse vel forlyste sig; Det passer vi ei paa
Vi har det noksaa hyggelig Naar blot vi kan faa gaa, —
Spadsere sammen Arm i Arm Da lettes mangan Sorg og
Harm!

33. En Ven som sviger ei i Nød, Er vist en Gave
god, Den bedre er, end Guld i Skjød Og Rigdoms Over-
flød, En Ven som trofast er og huld Er dyrere end røde
Guld.

34. Min Ven jeg ei forglemme kan, Saalænge Hjertet
skaar, Min Ven jeg altid raaber an Naar Andre fra mig
gaar; Med ham jeg deler Glæde, Sorg, Han er mig tidt
en Frydeborg.

35. Om Dagen tager jeg min Ven Saa kjærlig i min
Favn; Om Aften ved Afstillelsen Jeg føler dybt hans
Savn; Om Natten drømmer jeg saa sødt: At han med
mig, da hviler blødt.

36. Vil Lykken ei forandre sig, Saa sker det vel en-
gang: At vi tilsammen nydelig besmykker Agtestand, —
Da hvile i hinandens Skjød Og dele Mundens Rys saa sød;

37. Dog mens vi her tilsides gaar Udi Elstøverdighed
Og afslags Glæde nyde faar Af jordisk Herlighed, — Saa
lad os ei forglemme da! — At vi engang skal — bort herfra.

(Eftertryk forbydes).